

РОЗВИТОК ОСВІТНЬОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Вступ. Ідея європейської інтеграції, яка має довгу історію, є продуктом правил, норм і культурних цінностей європейських суспільств. Під впливом тривалої європейської історії ці цінності, які виникли в результаті суспільно-політичних подій, змінювалися і розвивалися, були об'єднані, особливо в договорах ЄС різні цінності країн-членів були змішані, таким чином європейські суспільства сформували основу проекту інтеграції в ЄС. Другою основною характеристикою процесу європейської інтеграції є питання поглиблення, яке полягає в наявності сильної інституційної структури. Відповідно, існування сильної інституційної структури було одним із найважливіших інструментів, що сприяло співпраці між країнами-членами та уможливило продовження відносин. Насправді в міжнародній політиці надзвичайно важливо адаптуватися до мінливих економічних і політичних ситуацій і таким чином утримувати держави разом. Таким чином, інституційна структура ЄС час від часу переглядається та перебудовується відповідно до мінливих ситуацій, наприклад, дозволяючи державам-членам брати участь у процесі прийняття рішень і виробляти нові стратегії, які можуть вирішити проблеми, що виникають. У цьому сенсі інституційні перегляди завжди були необхідними і корисними, щоб нести тягар новачків або зменшити тягар, покладений на плечі Союзу. Така поглиблена динаміка інтеграційного процесу є ефективною рисою, особливо у випадках, коли Союз приймає нові країни.

Мета. Розглянути передумови розвитку освітньої політики Європейського Союзу.

Основний розділ. Зміни, що відбуваються в країнах у напрямку

світового розвитку науки і техніки та глобалізації, змінили вимоги людей у суспільствах. У той же час, ці розробки та зміни створили потребу суспільства, яке постійно оновлюється та отримує нові знання. Європейський Союз можна охарактеризувати як сильну спільноту, оскільки ЄС займає важливе місце в процесі глобалізації. Швидкі зміни, що відбулися в галузі науки і технологій, спонукали країни-члени ЄС до розробки спільної політики та спільних досліджень у галузі освіти на додаток до економічної, культурної та політичної сфер. Можна стверджувати, що освітня політика є дуже важливою для визначення того, як формувати майбутні системи освіти країни та що потрібно зробити щодо освіти в країні. Між країнами-членами ЄС немає спільної освітньої політики, яка б накладала санкції. Однак підтримується прийняття спільної політики між країнами-членами ЄС. У зв'язку з цим були проведені необхідні дослідження щодо гармонізації та розроблено закономірності щодо спільної системи освіти шляхом збереження властивостей та характеристик країн. Основний підхід ЄС у сфері освіти полягає в тому, що країни повинні організовувати свої системи освіти відповідно до загальних принципів і форм ЄС.

Європейська інтеграція у галузі освіти пройшла тривалий шлях через встановлення базових принципів спільної політики, цілей, термінів їх досягнення, запровадження інструментів для вимірювання успіхів у їхній реалізації у напрямі формування спільності індивідуумів та інституцій, взаємопов'язаних вертикально й горизонтально ідеями, завданнями, практиками. Цей рух не був безпроблемним — йдеться про виклики так званого європейського та регіонального етноцентризму. Європейський Союз розвивав свою освітню політику поступово, починаючи з ранніх кроків у 1950-х роках, коли були утворені перші європейські освітні програми. З часом ЄС ставав все більш активним у цій сфері, сприяючи обміну студентів через програму Erasmus і зміцнюючи співпрацю між університетами. Останнім часом фокус зміщується на підвищення якості

освіти та пристосування до потреб сучасного ринку праці.

ЄС був створений шістьма лідерами європейських країн (Німеччиною, Францією, Італією, Бельгією, Нідерландами та Люксембургом) після Другої світової війни спочатку з метою створення економічного союзу між ними. Освітня політика ЄС виникає, з метою виконання зобов'язань внутрішнього ринку, залежно від економічних обґрунтувань. ЄС почав надавати значення освітній політиці, помітивши, що він повинен забезпечити культурну та соціальну інтеграцію для досягнення мети політичної та культурної інтеграції. У цьому пункті освітня політика ЄС виникла з соціальних та економічних факторів, і вона розглядалася як інструмент виконання вимог рівності та справедливості в суспільстві для реалізації соціальних справедливості та сприяти економічному зростанню. ЄС розглядає свою освітню політику одночасно як національну сферу діяльності та мету сприяти застосуванню інших заходів спільноти завдяки своїй освітній політиці. З одного боку, хоча він зміцнює гармонію між громадянами Союзу, підтримуючи іноземну освіту та обмін студентами та викладачами та посилюючи інтеграцію в ЄС. Різні культурні, історичні та політичні ідентичності, які мають двадцять вісім членів ЄС, додають певних відмінностей в системи освіти. Незважаючи на ці відмінності між країнами-членами ЄС, освіта розглядається як перевага для країн, що дозволяють поширювати свій власний досвід, знання є пріоритетом з точки зору розвитку нових шляхів обміну досвідом та інноваціями. Тобто прийнято, що кожна країна-член має власні відмінності, щоб запровадити нові ідеї в Союз для підвищення системи освіти на кращий рівень. Таким чином ЄС не намагається стандартизувати свою освітню систему, ігноруючи ці відмінності у своїй освітній системі, і наполягає на унікальній освітній політиці; це дає країнам-членам можливість застосовувати систему, яка підходить для їхніх власних національних структур. Гармонізація систем освіти більше, ніж інтеграція, вважається важливою для майбутнього Союзу. У цьому пункті основний

підхід Союзу в галузі освіти полягає в тому, щоб регулювати системи освіти країн-членів без суперечності одна одній. Спосіб мінімізації негативних станів, які можуть виникнути внаслідок існуючих розбіжностей, полягає в розробці політики, спрямованої на співпрацю з країнами-членами ЄС у сфері освіти.

Висновки. Отже, незважаючи на те, що ЄС підтримує країни-члени щодо застосування власних національних систем у загальній освіті, такі вимоги, як розширення професійно-технічної освіти, формування спільної політики у сфері професійно-технічної освіти, перехід від вертикальних моделей освіти до горизонтальних моделей освіти та навчання двох іноземні мови принаймні до завершення обов'язкової освіти приймаються як обов'язкова умова.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Кремень В. (2021) Національна доповідь про стан і перспективи розвитку освіти в Україні. Київ 384 с. <https://lib.iitta.gov.ua/726223/1/nac%20dopovid%202021%20color%201%20%281%29.pdf>.

2. Akin S. (2019) European union's integrated educational policy background and involved political institutions. Ankara105 p. <https://iksadyayinevi.com/wp-content/uploads/2020/02/EUROPEAN-UNION%E2%80%99S-INTEGRATED-EDUCATIONAL-POLICY-BACKGROUND-AND-INVOLVED-POLITICAL.pdf>.